На зеленій гілці пташка співала. Мила, звучна співанка сад звеселяла. Та зловила дівчинка пташку співучу та всадила у клітку блискучу. І дає їй їсти, водичку носить.

— Співай мені співанки! — пташечку просить.

Не їсть, не п'є пташка, сидить тихенько, опустила крильця, ниє серденько.

— Чому не хочеш пташечко, їсти і пити? Чи в золотій кліточці зле тобі жити?

— На зеленій гілочці любо співати, а в золотій клітці треба вмирати...

Бо в садку на гілці вільно я жила, а золота клітка — моя могила.

Пожаліла дівчинка пташку співучу, відчинила кліточку гарну, блискучу.

Стрепенула пташечка втішно крильцями, задзвеніла співанка полем, лугами.